

Mưa cuối mùa

Đó là ngày mưa dài giăng phố cổ. Con đường Hà Nội nhòe theo lối. Nguyên đếm từng giọt mưa buồn bã, cô đơn. Vậy là mỗi tình đầu chóng vánh của cô và anh Hiên đã tan theo cơn mưa thu vừa chớm. Hương hoa sấu đã dịu đi tự bao giờ.

Anh Hiên có tình mới sau ba tháng chia tay Nguyên. Nhưng hôm nay cô mới cảm nhận được vết đau vết nhói cửa vào trong khoảng trống. Cô đã mất anh thật sự. Ba tháng. Không một sự níu với. Không một lời xin lỗi. Cái tôi của mỗi người cứ lớn dần sau lần cãi vã.

Hà Nội vào thu. Trong. Nhẹ. Bâng khuâng. Hà Nội thu mình vào từng cơn mưa nhỏ. Hà Nội mùa này buồn lắm. Nguyên quyết định đi làm thêm tại quán café ngoại ô.

Cô quen dần với nhịp sống mới, bớt đi cái ồn ã, bụi đường của phố xá. Nhưng đêm về cô vẫn trở mình trong nỗi nhớ Hiên. Một chút ghen tuông khi thoáng hiện ra cảnh Hiên cùng bạn gái ghé qua quán kem dâu trong chiều muộn, hay đi đưa nhau đi giữa đường mưa. Nước mắt rơi nhẹ. Nguyên ngủ vùi trong niềm đau khe khẽ.

Một ngày tại quán café. Cô phát hiện ra một người đàn ông luôn ghé qua quán vào mỗi tối thứ 7, ngồi làm việc và nhấm nháp tách cà phê cho tới khi cô nhắc quán tới giờ đóng cửa và không còn một ai.

- Xin lỗi, quán chúng tôi đã đến giờ đóng cửa. Nguyên nhẹ nhàng nói!
- Xin lỗi, tôi không để ý. Cảm ơn em! Người đàn ông điềm đạm đáp lại.
- Anh là khách quen ở đây à?
- Vâng, hình như em là nhân viên mới?
- Tôi mới đến đây làm việc để trốn chạy mà?

- Trốn chạy?

- À, không có gì, anh nên về sớm đi, muộn rồi đó!

Gương mặt thoáng buồn và bí ẩn của Nguyên khiến người đàn ông có cảm giác lạ. Anh ta cũng đến quán café để “trốn chạy” những buổi tối thứ 7 đầy ắp kỉ niệm. Hai tiếng “Trốn chạy” kia lại đánh thức một quá khứ có cả hạnh phúc và niềm đau, niềm đau về một người vợ đã mất. Khoảng trống khôn cùng.

Lại một tối thứ 7, người đàn ông tìm đến quán café như thường lệ. Trời đổ cơn mưa nhẹ. Nguyên tiến lại gần với ly café trên tay:

- Liệu tối nay anh có về đúng giờ?

- Nếu em nhắc tôi thì chắc có thể?

Nguyên cười hiền. Người đàn ông tên Vũ, hơn Nguyên sáu tuổi, từng trải và điềm đạm. Sau hôm Nguyên nhắc tới hai chữ “trốn chạy”, Cô và Vũ có sự đồng cảm của những kẻ đi qua nỗi đau chưa nguôi ngoai. Nguyên làm vơi đi khoảng trống trong Vũ mỗi tối thứ bảy.

Nguyên có thêm người bạn mới để trò chuyện, tâm sự ở nơi xa lạ này. Rồi, mỗi tối thứ bảy thay vì ngồi tán gẫu suốt mấy tiếng với ly café đắng đắng, cô và Vũ lại đi dạo ven hồ. Cô lại nhớ Hiên, nhớ một Hồ Tây nghiêng mình trong gió. Nguyên khóc. Quá khứ như vỡ ra thành từng mảnh. Vũ ôm nhẹ cô. Sự từng trải đang bao bọc Nguyên. Sự ấm áp đang chở che Nguyên. Bình yên như Tây Hồ buổi nào.

Đã 12 giờ đêm, Nguyên không ngủ được. Hoa sữa đầu đường trong ngần, thơm dịu. Nguyên hít nhẹ để tận hưởng niềm vui là lạ đang len lỏi. Đây đây trong thứ hương đầu mùa của tình yêu, có lời tỏ tình ngọt ngào vừa khẽ hát. Đêm nay, đêm trở mình thao thức không còn là vệt buồn, nó mang tên “Nỗi nhớ thầm”

Hai tháng cứ trôi qua trong dư vị nhẹ nhàng như vậy. Nguyên chưa nhận được lời yêu từ Vũ. Nhưng trong ánh nhìn và vòng tay ấm áp của Vũ, cô cảm nhận được hương tình yêu đang lan vào trong từng nhịp thở.

- Mấy hôm nữa, tôi sẽ đi công tác. Vậy là thứ bảy tôi không ghé qua đây được rồi – Vũ nói.

- Anh đi công tác ư? Bao lâu? – Nguyên ngạc nhiên và hồi hộp chờ câu trả lời.

- Ba tuần.

- Vậy tôi sẽ không có ai để nhắc về sớm! Nguyên thoáng chút hờn dỗi.

Vũ khẽ siết lấy bàn tay nhỏ bé. Anh và Nguyên phải xa nhau ba tuần. Không quá dài. Nhưng với kẻ tương tư thì xa lắm. Đó là hôm thứ bảy cuối cùng Nguyên gặp Vũ trước ngày Vũ đi công tác. Vũ vô tình làm rớt tấm ảnh tại quán café khi Nguyên ngồi lại một lúc khi Vũ đã ra về. Cầm tấm ảnh trên tay, cô sững người.

Một tấm hình chụp chung của Vũ và một cô gái đang cười vui vẻ. Nụ cười của Vũ không buồn như cô vẫn thấy. Đó là nụ cười trong trẻo của hạnh phúc thật sự. Những cái siết tay là lừa dối? Những vòng ôm chỉ là sự thương hại? Hay chính cô đang mộng tưởng sự quan tâm của Vũ là tình yêu? Đầu óc Nguyên rối bời.

Nguyên không tin vào những gì trước mắt. Cô biết tìm Vũ ở đâu để tìm sự lý giải? Nhưng Vũ đâu đã là người yêu của cô chứ? Mọi thứ như sụp đổ. Nỗi đau cứ dày thêm. Ký ức ngày mưa thu chia tay Hiên lại hiện ra rõ hơn bao giờ hết. Nguyên lại khóc - Sự yếu ớt của cô gái vừa đi qua tuổi hai tư đầy khao khát.

Đúng ba tuần, Vũ về. Anh mang theo một món quà tặng Nguyên. Nguyên gửi trả tấm ảnh cho Vũ. Vẻ mặt cô chẳng mấy niềm nở, vui vẻ. Thật lòng cô vẫn đang cố kiếm tìm ở anh lời giải thích về tấm hình mà cô đã chờ đợi suốt ba tuần qua. Nhưng không. Vũ nhận lại tấm hình chỉ với lời cảm ơn.

Vậy là đã rõ, cô không là gì cả. Nguyên trở về căn phòng bé nhỏ, lần này cô không khóc. Cô không mở món quà Vũ tặng. Cô sợ mình lại lao vào mộng tưởng. Rồi cơn mưa chợt đến. Nhẹ tênh. Nỗi cô đơn và trống trải hiện ra, rõ mồn một.

Hai ngày sau Nguyên trở về thành phố. Lại một cuộc trốn chạy. Hà Nội phố đang vào cuối mùa hoa sữa. Mưa nhiều hơn. Nỗi nhớ về Vũ thành hình, rõ nét. Cô không lý giải nỗi. Nhưng cô hiểu rõ, Vũ là người xoa dịu nỗi đau của mỗi tình đầu.

Và một ngày Nguyên mở món quà. Một lá thư và chiếc pha lê hình trái tim. Cô lặng người khi đọc từng dòng chữ. Cô gái trong tấm hình là người vợ đã mất. Sự lý giải và lời tỏ tình của Vũ đã đến từ sau chuyến công tác trở về. Mãi hôm nay Nguyên mới nhận được. Cô nghẹn ngào trong tiếng khóc. Nguyên quyết định sẽ quay lại tìm Vũ vào sáng mai. Cô nhận ra lúc này anh cần cô hơn bao giờ hết. Và mưa thu từ nay sẽ không còn cơ đơn nữa...